

"Στις 8 Νοεμβρίου του 2016, ο Ντόναλντ Τραμπ κατάφερε να κάνει τη μεγαλύτερη έκπληξη στην ιστορία της αμερικανικής πολιτικής, πατώντας με επιτυχία πάνω στην οργή των λευκών ψηφοφόρων και προσελκύοντας την κατώτερη τάξη, με έναν τρόπο που θα εντυπωσίαζε ακόμη και τον επικεφαλής της ναζιστικής προπαγάνδας Τζόζεφ Γκέμπελς".

Ο διάσημος Αμερικανός φιλόσοφος κι ακτιβιστής Νόαμ Τσόμσκι, στην πρώτη συνέντευξη που παραχώρησε στον C.J. Polychroniou για το Truthout, λίγες μόλις μέρες μετά το αποτέλεσμα της κάλπης στις ΗΠΑ, εξηγεί ότι αυτοί που ψήφισαν για πρόεδρο τον Ντόναλντ Τραμπ, ήταν ο θυμός, ο ρατσισμός και ... η Βίβλος.

Ο Τσόμσκι που είχε εδώ και χρόνια προειδοποιήσει ότι το πολιτικό κλίμα στις ΗΠΑ ωριμάζεωστε να αναδείξει ένα αυταρχικό μοντέλο, τώρα, που η πρόβλεψη του επιβεβαιώθηκε, εξηγεί, επίσης, γιατί ο Ντόναλντ Τραμπ είναι μια πραγματική απειλή όχι μόνο για τις ΗΠΑ αλλά και για ολόκληρο τον πλανήτη.

Το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα είναι η πιο επικίνδυνη οργάνωση

«Στις 8 Νοεμβρίου, η πιο ισχυρή χώρα στην παγκόσμια ιστορία, η οποία θα βάλει τη σφραγίδα της σε ό,τι θα ακολουθήσει στον κόσμο, είχε εκλογές. Το αποτέλεσμα έδωσε τον έλεγχο της κυβέρνησης στα χέρια του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, το οποίο έχει γίνει η πιο επικίνδυνη οργάνωση στην παγκόσμια ιστορία. Η τελευταία φράση περί της επικινδυνότητας των Ρεπουμπλικάνων μπορεί να φαίνεται παράξενη, ακόμα και εξωφρενική σε κάποιους. Είναι όμως; Τα γεγονότα δείχνουν το αντίθετο. Το Κόμμα των Ρεπουμπλικάνων έχει αφιερωθεί στον αγώνα ταχείας καταστροφής της οργανωμένης ανθρώπινης ζωής. Δεν υπάρχει ανάλογο ιστορικό προηγούμενο για μια τέτοια στάση. Υπερβάλλω; Σκεφτείτε τα γεγονότα τα οποία έχουμε δει έως σήμερα», λέει ο Νόαμ Τσόμσκι.

Για να υποστηρίξει τη θέση του ο Τσόμσκι, ο οποίος έχει ταχθεί στον αγώνα κατά της κλιματικής αλλαγής, φέρνει ως παράδειγμα τη Συμφωνία του Παρισιού για το Κλίμα, για την οποία και λέει ότι αν και είχε εθελοντικό χαρακτήρα υλοποίησης, είχε πολύ καλές προοπτικές επιτυχίας, αλλά κάθε τέτοια σκέψη εγκαταλείφθηκε πια, καθώς οι Ρεπουμπλικάνοι έχουν δημοσίως αρνηθεί ακόμα και την ύπαρξη του προβλήματος και φυσικά δεν προτίθενται να δεσμευτούν από τις διατάξεις της. Υπενθυμίζει επίσης ότι ο

Μπαράκ Ομπάμα είχε πει μετά τη Συμφωνία στο Παρίσι: «Πρόκειται για τη στιγμή που επιτέλους αποφασίσαμε να σώσουμε τον πλανήτη μας».

Και συνεχίζει εφιστώντας την προσοχή στην πυρηνική απειλή που υπάρχει εδώ και 70 χρόνια και γιγαντώνεται έπειτα από την εκλογή Τραμπ.

Σημειώνει επίσης ότι είναι εξαιρετικά ανησυχητικό το γεγονός ότι τα δύο αυτά ζητήματα, δεν αποτελούν παρά απλές αναφορές στον Τύπο για το εκλογικό σώμα των ΗΠΑ, κάτι που ο Τσόμσκι όπως χαρακτηριστικά λέει, δεν βρίσκει καν λέξεις για να το περιγράψει σαν γεγονός. «Είναι δύσκολο να βρει κανείς λέξεις για να περιγράψει ότι η ανθρωπότητα βρίσκεται αντιμέτωπη με το πιο σημαντικό ερώτημα στην ιστορία της - το αν η οργάνωση της ζωής μας θα επιβιώσει τουλάχιστον όπως την ξέρουμε σήμερα - κι ότι αυτή απαντά με το να επιταχύνει την καταστροφή της», τονίζει.

Ο θυμός ψήφισε στις αμερικανικές εκλογές

Ποιοί ήταν όμως οι λόγοι που έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο και ώθησαν τους Αμερικανούς ψηφοφόρους στο να κάνουν τη μεγαλύτερη ανατροπή στην πολιτική ιστορία της χώρας;

Όπως εξηγεί ο Νόαμ Τσόμσκι:

«Σύμφωνα με τις τρέχουσες πληροφορίες, ο Τραμπ έσπασε όλα τα ρεκόρ στην υποστήριξη που έλαβε από λευκούς ψηφοφόρους, της εργατικής και της κατώτερης μεσαίας τάξης, και ψηφίστηκε ιδιαίτερα από αυτούς με μέσο εισόδημα από \$ 50.000 έως \$ 90.000, που ζουν σε αγροτικές και ημιαστικές περιοχές και δεν έχουν ανώτερη μόρφωση. Αυτές οι κοινωνικές ομάδες μοιράζονται τον θυμό σε όλη τη Δύση, όπως αποκάλυψε άλλωστε το απρόσμενο αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος για το Brexit και η κατάρρευση των πολιτικών κομμάτων του κέντρου σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Αυτοί οι θυμωμένοι και δυσαρεστημένοι ψηφοφόροι είναι τα θύματα των νεοφιλελεύθερων

πολιτικών της προηγούμενης γενιάς. Είναι οι πολιτικές που ο πρώην πρόεδρος της Ομοσπονδιακής Τράπεζας των ΗΠΑ, Άλαν Γκρινσπάν, τον οποίο οι οικονομολόγοι αποκαλούσαν και «Άγιο Άλαν», είχε εισαγάγει, μέχρι η θαυμαστή οικονομία που έχτισε να σκάσει το 2007-2008, απειλώντας να πάρει στον πάτο μαζί της την παγκόσμια οικονομία. Όπως είχε περιγράψει ο Γκρινσπάν, ενώσω βρισκόταν ακόμη στις ένδοξες μέρες του, η επιτυχία του στην οικονομική διαχείριση βασίστηκε σημαντικά στην αύξηση της εργασιακής ανασφάλειας.

Η ιδέα ήταν ότι οι εκφοβισμένοι άνθρωποι της εργατιάς, δεν θα ζητούσαν αυξήσεις μισθών, επιδόματα και ασφάλιση, αλλά αντιθέτως θα ήταν ικανοποιημένοι από την μισθολογική τους σταθερότητα και τη μείωση των προνομίων τους, που σηματοδοτούν μια υγιή οικονομία κατά τα νεοφιλελεύθερα πρότυπα. Οι εργαζόμενοι που έγιναν τα πειραματόζωα σε αυτά τα πειράματα της οικονομικής θεωρίας δεν έμειναν ευχαριστημένοι όμως από τα αποτελέσματα τους. Δεν ήταν για παράδειγμα περιχαρείς όταν το 2007 που το νεοφιλεύθερο «θαύμα» έφτασε στην κορύφωση του, οι μισθοί έφτασαν στα επίπεδα του 1960, την ίδια στιγμή που θεαματικά κέρδη κατέληγαν στις τσέπες ενός δυσανάλογου ποσοστού της τάξης του 1% του κόσμου της αγοράς εργασίας».

Μια άλλη εικόνα που περιγράφει ο Αμερικανός φιλόσοφος είναι αυτή των πολιτών που δουλεύουν σκληρά και τηρούν τις παραδοσιακές αξίες, να στέκονται σε μια ουρά, περιμένοντας να προχωρήσουν μπροστά με αργά και σταθερά βήματα. Τη σειρά προσπερνούν κάποιοι, γεγονός που δεν φαίνεται όμως παράξενο, καθώς αυτός είναι ο «αμερικάνικος τρόπος» που κάποιοι προωθούνται και υποτίθεται ότι αξίζει επιβράβευσης. Το τι προκαλεί όμως απελπισία, είναι το τι συμβαίνει πίσω από αυτούς, καθώς όπως εξηγεί ο Τσόμσκι, αυτοί που μένουν να περιμένουν, πιστεύουν ότι άνθρωποι που δεν το αξίζουν και δεν ακολουθούν τους κανόνες, τους προσπερνούν υποβοηθούμενοι από κυβερνητικά προγράμματα που -λανθασμένα- θεωρούν ότι έχουν σχεδιαστεί για να επωφεληθούν μειονότητες, όπως οι Αφρο-Αμερικανοί και οι μετανάστες και ότι οι ίδιοι αντιμετωπίζονται με περιφρόνηση. Κι εκεί έρχονται και ρατσιστικές πολιτικές δηλώσεις όπως η αμίμητη του Ρόναλντ Ρίγκαν περί «welfare queens» που κλέβουν τα λεφτά που με κόπο βγάζουν οι λευκοί και άλλες τέτοιες φαντασιώσεις.

Πολλές φορές είναι η ίδια η αδυναμία να αναλυθεί πολιτικά το αίσθημα περιφρόνησης αλλά και η υπεροψία των κυβερνώντων στην γραφειοκρατία των αποφάσεων που λαμβάνουν και δεν δίνουν λύσεις στην πραγματικότητα των πολιτών, που παίζει ρόλο στο χτίσιμο του μίσους εναντίον των κυβερνήσεων, εξηγεί.

Ψήφισε όμως και ο ρατσισμός και ... Βίβλος

Υπάρχουν επίσης κι άλλοι παράγοντες που συνέβαλαν στην επιτυχία του Τραμπ. Ένας είναι ο ρατσισμός κι άλλος ένας η αμάθεια.

«Συγκριτικές μελέτες δείχνουν ότι τα δόγματα της λευκής υπεροχής είχαν παραδοσιακά μια ακόμη πιο ισχυρή πρόσφυση στην αμερικανική κουλτούρα από ό,τι στη Νότια Αφρική. Δεν είναι μυστικό ότι ο λευκός πληθυσμός μειώνεται και σε μια δεκαετία ή δύο, οι λευκοί προβλέπεται να είναι μια μειονότητα του εργατικού δυναμικού, και όχι πάρα πολύ αργότερα, μια μειοψηφία του πληθυσμού. Η παραδοσιακή συντηρητική κουλτούρα φαίνεται επίσης στα μάτια των Αμερικανών να βρίσκεται υπό την απειλή των πολιτικών - ταυτότητας που έχουν περιφρονήσει “τον εργατικό, πατριώτη, λευκό Αμερικανό, που πάει στην Εκκλησία και διαφυλάσσει τις οικογενειακές αξίες” και που στα μάτια του βλέπει την πατρίδα του να χάνεται», λέει ο Αμερικανός διανοούμενος.

Ως προς την αμάθεια; «Μία από τις δυσκολίες για να ευαισθητοποιήσεις την κοινή γνώμη για την απειλή της κλιματικής αλλαγής είναι το γεγονός ότι το 40% των Αμερικανών πολιτών δεν βλέπει που έγκειται το πρόβλημα, από τη στιγμή που πιστεύει ότι θα επιστρέψει ο Χριστός σε λίγες δεκαετίες και θα το λύσει. Περίπου το ίδιο ποσοστό πολιτών πιστεύουν ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε μερικές χιλιάδες χρόνια πριν. Αν η Φυσική έρχεται σε αντιπαράθεση με τη Βίβλο, τότε κρίμα για την επιστήμη. Είναι δύσκολο να βρει κανείς τέτοιο ανάλογο σε άλλες κοινωνίες», τονίζει ο Νόαμ Τσόμσκι.

Ένα κρυφό όπλο για τη νίκη Τραμπ

Η αποτυχία των Δημοκρατικών να δείξουν πραγματικό ενδιαφέρον για τους εργαζόμενους τη δεκαετία του '70, αποδείχτηκε το μεγαλύτερο όπλο των Ρεπουμπλικάνων, που φρόντισαν να εντάξουν στις τάξεις τους τους νέους ταξικούς εχθρούς του Δημοκρατικού Κόμματος, προσποιούμενοι τουλάχιστον ότι μιλούν τη γλώσσα τους.

Έτσι δασκάλεσαν τον Ρίγκαν να κάνει αστεία τρώγοντας δημοσίως φασόλια, καλλιέργησαν προσεκτικά την εικόνα του Τζορτζ Μπους ως ενός τύπου θα μπορούσες να συναντήσεις σε ένα μπαρ ή στη φάρμα του, και τώρα ήρθε ο Τραμπ να κάνει πολιτική

εκστρατεία εναντίον της κυβέρνησης των Δημοκρατικών και να δώσει έτσι φωνή σε όσους έχουν χάσει όχι μόνο τη δουλειά τους, αλλά και την αυτοεκτίμησή τους.

«Ένα από τα μεγάλα επιτεύγματα τους ήταν επίσης ότι κατάφεραν να εκτρέψουν την οργή ενάντια στον επιχειρηματικό τομέα στον κυβερνητικό, που είναι αυτός που στα αλήθεια υλοποιεί τα προγράμματα που ο κόσμος των επιχειρήσεων σχεδιάζει», σχολιάζει ο Τσόμσκι και υπενθυμίζει ότι παρά τις όποιες της δυσλειτουργίες, η κάθε κυβέρνηση δεν παύει να βρίσκεται έως κάποιο τουλάχιστον βαθμό υπό την λαϊκή επιρροή και τον λαϊκό έλεγχο, κάτι που δεν συμβαίνει με τον επιχειρηματικό τομέα.

«Είναι ιδιαίτερα επωφελής για τον επιχειρηματικό κόσμο, να προωθήσει το μίσος για τους κυβερνητικούς γραφειοκράτες και να βγάλει από το μυαλό των ανθρώπων την ανατρεπτική ιδέα ότι μια κυβέρνηση μπορεί να γίνει πράγματι όργανο της λαϊκής βούλησης και να είναι εκλεγμένη από τους πολίτες... για τους πολίτες!», θα πει χαρακτηριστικά ο Τσόμσκι.

Μια αλλαγή προς.... το χειρότερο λοιπόν

Όπως έδειξε η προεκλογική περίοδος η παθιασμένη υποστήριξη στον Τραμπ προήλθε καταρχήν από την πεποίθηση ότι αντιπροσωπεύει την αλλαγή, την ίδια στιγμή που η Κλίντον θεωρήθηκε η υποψήφια που θα διαιωνίσει τις αγωνίες τους.

Σύμφωνα με τον Τσόμσκι «η αλλαγή που εκείνος πιθανόν να φέρει θα είναι επώδυνη ή ακόμη χειρότερη από την υφιστάμενη κατάσταση, αλλά είναι κατανοητό ότι οι συνέπειες δεν είναι σαφείς στους απομονωμένους ανθρώπους μίας ατομοκεντρικής κοινωνίας, στην οποία δεν υπάρχουν οι δομές (όπως π.χ. συνδικάτα) που θα τους εκπαιδεύσουν και θα τους οργανώσουν». «Αυτή είναι και η κρίσιμη διαφορά μεταξύ της σημερινής απελπισίας και την αισιόδοξη κινηματική στάση των ανθρώπων της εργατικής τάξης που έζησαν υπό πολύ μεγαλύτερη οικονομική βία κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Ύφεσης της δεκαετίας του '30», θα πει.

«Αυτά είναι τα δεδομένα της πραγματικής ζωής των ψηφοφόρων του Τραμπ, που τους έκαναν να πιστέψουν ότι ο επικεφαλής των Ρεπουμπλικάνων θα κάνει κάτι για να γιαιτρέψει

τις πληγές τους, αν και μια πρόχειρη ματιά στις οικονομικές κι όχι μόνο προτάσεις του αποδεικνύει το ακριβώς αντίθετο», καταλήγει ο Νόαμ Τσόμσκι, ο οποίος σημειώνει ότι τώρα το βάρος πέφτει στους ώμους των ακτιβιστών για να αποτρέψουν τα χειρότερα και να δείξουν το δρόμο για τις απαραίτητες αλλαγές που είναι απελπιστικά απαραίτητο να γίνουν στην Αμερική.

* Διαβάστε αύριο το δεύτερο μέρος της συνέντευξης:

Τι ακριβώς σημαίνει όμως η νίκη Τράμπ και τι θα πρέπει να περιμένουμε όταν ο νέος μεγαλομανής πρόεδρος των ΗΠΑ αναλάβει κι επισήμως τα ηνία στις 20 Ιανουαρίου του 2017; Ποιά είναι η πολιτική ιδεολογία του Τραμπ - αν έχει - και είναι το «Trumpism» ένα νέο κίνημα; Θα αλλάξει η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ υπό τη διακυβέρνηση του νέου Ρεπουμπλικάνου προέδρου; Ο Νόαμ Τσόμσκι απαντά.

πηγή: tvxs